

CO KDYBY VÁŠ ŽIVOT ZÁVISEL NA CIZÍM ČLOVĚKU?

HORA MEZI NÁMI

CHARLES MARTIN

motto román

NYNÍ JAKO
FILM
OD TWENTIETH
CENTURY FOX

Hora mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz



Charles Martin

Hora mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

motto

CHARLES MARTIN

HORA

MEZI NÁMI

Praha 2017

Přeložil Lubomír Veselý

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, povolání, organizace, místa a příhody jsou výplodem autorovy fantazie a neodpovídají realitě. Jakákoli podobnost se skutečnou osobou, živou či mrtvou, s událostí nebo lokalitou je čistě náhodná.

THE MOUNTAIN BETWEEN US

Copyright © 2010 by C. Martin, Inc.

This translation published by arrangement with Broadway Books,
an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Published in association with Yates & Yates, LLP, attorneys and counselors,
Orange, CA, www.yates2.com

Translation © Lubomír Veselý, 2017

„The Mountain Between Us“ film artwork © 2017 Twentieth Century Fox
Film Corporation.

All Rights Reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-267-0945-9

ISBN e-knihy 978-80-267-0994-7 (1. zveřejnění, 2017)

Pro Chrise Ferebee

ÚVOD

Ahoj...

Nejsem si jistý, kolik je hodin. Tahle věc by to měla zaznamenávat. Probudil jsem se před několika minutami. Pořád je tma. Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí.

Předním oknem se sem sype sních. Mám zmrzlý obličej. Nemůžu skoro ani mrkat. Jako bych měl na tvářích zaschlou barvu. Jenomže to nechutná jako zaschlá barva.

Celý se klepu... připadám si, jako by mi někdo seděl na prsou. Nemůžu popadnout dech. Asi mám zlomená žebra, dvě, možná tři. Nebo mi taky zkolabovala plíce.

Tady nahoře bez přestání fouká vítr, opírá se do ocasní části trupu letadla... nebo co z ní zůstalo. Něco nade mnou, asi nějaká větev, plácá do plexiskla. Zní to, jako když někdo ťuká nehty o tabuli. A zezadu sem táhne chladný vzduch. Z míst, kde býval ocas.

Cítím benzin. Řekl bych, že v obou křídlech zůstalo skoro všechno palivo.

Je mi na zvracení.

Kolem mé ruky je sevřená jiná. Studené prsty plné mozolů. Ruka se snubním prstenem, tenkým a na okrajích ohlazeným. To je Grover.

Byl mrtvý dřív, než jsme narazili do koruny stromu. Nikdy nepochopím, jak mohl s tou věcí přistát, aniž by mě taky zabil.

Když jsme vzlétli, přízemní teplota byla hodně nízká. Nevím, jaká je teď. Připadá mi, že je ještě chladněji. Naše letová výška měla být jedenáct tisíc pět set stop. Přibližně. Nemohli jsme padat víc než pět set stop, když Grover naklonil křídlo. Ovládací panel je tmavý, ne-

osvětlený. S bílým popraškem. GPS na palubní desce co chvíli pro-
blikne a pak zase zhasne.

Někde tady byl pes. Taková zubatá potvora, samý sval. S krátkou
srstí. Velký asi jako chleběrna. Když dýchá, vydává takové vzteklé
bublavé zvuky. Vypadá, jako by jel na speedu. Počkej...

„Ahoj, kamaráde... Počkej... ne. Tady ne. Dobře, olízej mě, ale
neskákej. Jak se jmenuješ? Ty se bojíš, vid? Jo... já taky.“

Nemůžu si vzpomenout na jeho jméno.

Ľsem zpátky... byl jsem dlouho v limbu? Ľe tady ten pes. Mám ho
v podpaží pod kabátem.

UĽ jsem ti o něm řikal. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.

Celý se třese a víčka mu cukají. Kdykoli se ozve zakvilení větru,
vyskočí a vrčí na něj.

Paměť mám v mlze. Povídal jsem si s Groverem, on seděl za kniplem,
moĽná nahnul stroj doprava, přístrojová deska zářila pestrou směsí
modrých a zelených světel, pod námi se rozprostíral černý koberec,
na devadesát kilometrů Ľádným směrem ani světýlko a... byla tam
Ľena. Snažil jsem se ji dopravit domů za snoubencem a na předsva-
tební večírek s přáteli. Podívám se.

... Našel jsem ji. Ľe v bezvědomí. Zrychlený pulz. Oči jsou oteklé,
zavřené. Zornice rozšířené. Pravděpodobně otřes mozku. Na obličeji
několik škrábanců a trĽných ran. Některé z nich budou potřebovat
šití. Pravé rameno je vykloubené, levá stehenní kost zlomená. Sice
neprotrhla kůĽi, ale noha je nakřivo a nohavice je napnutá. Musím
ji srovnat... jakmile popadnu dech.

... Ochlazuje se. Myslím, Ľe nás bouřka nakonec dostihla. Ľjestli nás
rychle do něčeho nezabalím, zmrzneme dřív, než se rozední. Nohu
musím srovnat až ráno.

Rachel... nevím, kolik času máme, nevím, jestli to vůbec zvládneme...
ale... všechno beru zpátky. Mýlil jsem se. Byl jsem naštvaný.

Nikdy jsem to neměl vyslovit. Myslela jsi na nás. Ne na sebe. Teď to vidím.

Máš pravdu. Ve všem. Vždycky existuje šance.

Vždycky.

1. KAPITOLA

LETIŠTĚ SALT LAKE CITY
O DVANÁCT HODIN DŘÍVE

Výhled byl špatný. Šedivý pošmourný leden se nudně vlekl. Na televizní obrazovce za mnou nějaký chlapík ve studiu v New Yorku použil výraz „zahalený v mlze“. Přitiskl jsem čelo na sklo. Na rozjezdové dráze letištní pracovníci ve žlutých uniformách řídili vláčky se zavazadly, které se proplétaly mezi letadly ve sněhové metelici zvířené výfukovými plyny. Vedle mě seděl unavený pilot na svém koženém kufru opotřebovaném bezpočtem letů, v ruce žmoulal čepici – a doufal v poslední šanci, že si zaskočí domů a vyspí se ve vlastní posteli.

Na západě pokryly ranvej mraky; viditelnost byla téměř nulová, ale foukal vítr, takže se vždycky na chvíli rozjasnilo. Okna naděje. Letiště v Salt Lake City je kolem dokola obklopeno horskými masivy. Směrem na východ se nad mraky vypínají zasněžené vrcholky. Hory mě vždycky přitahovaly. Na okamžik jsem zauvažoval, co je asi za nimi.

Můj let měl startovat v 18:07, ale vzhledem ke zpoždění jsem se začal smířovat s tím, že odletíme bůhvídky, jestli vůbec. Otrávený blikajícím nápisem ZPOŽDĚNÍ jsem se přesunul do rohu a sedl si na zem proti vzdálenější zdi. Rozložil jsem si na klín složky pacientů a začal diktovat zprávy, diagnózy a předpisy léků do svého digitálního záznamníku. Šlo o lidi, které jsem viděl týden předtím, než jsem odletěl. Přestože jsem ošetřoval i dospělé, většina dokumentů, které jsem měl na klíně, patřila dětem. Před lety mě Rachel, má žena, přesvědčila, abych

se zaměřil na sportovní medicínu pro děti. Měla pravdu. Bylo strašně vidět je kulhat, ale miloval jsem pohled, když se znovu rozběhly.

Zbývalo mi dokončit ještě pár spisů, když se na záznamníku rozblikala červená kontrolka baterií, a tak jsem vyrazil do obchodu v hale terminálu, kde jsem zjistil, že si můžu koupit dvě baterky AA za čtyři dolary, nebo dvanáct za sedm. Podal jsem paní za pultem sedm dolarů, vyměnil jsem dvě baterky v záznamníku a zbylých deset jsem schoval do batohu.

Právě jsem se vracel z lékařské konference v Colorado Springs, kam mě pozvali, abych se zúčastnil diskuse na téma „Křižovatky pediatrické ortopedie a urgentní medicíny“. Zabývali jsme se postupy při pohotovostních zásazích a odlišnostmi v přístupu při léčbě vydechšených dětských pacientů. Místo konání bylo úžasné, konference plně uspokojila i několik mých dodatečných požadavků, a především mi poskytla výmluvu, abych mohl strávit čtyři dny ležením v Collegiate Peaks blízko Buena Vista v Coloradu. Vlastně to byla služební cesta, která ukojila mou závislost na šplhání po skalách. Mnozí kolegové lékaři si kupují drahá auta nebo velké domy a platí za členství ve společenských klubech, kam většinou ani nechodí. Já si ordinuju dlouhé běhy po pláži a lezení po horách, samozřejmě pokud mám možnost se k nim dostat.

Byl jsem pryč celý týden.

Má zpáteční cesta mě zavedla z Colorado Springs do Salt Lake City na přímý let domů. Cestování letadlem mě nikdy nepřestane udivovat; člověk letí na západ a skončí na východě. Davy na letišti prořídly. Touhle dobou v neděli už byla většina lidí dávno doma. A ti, kteří se zde stále zdržovali, buď čekali na odbavení, nebo stáli u baru nad pivem a košíčkem kukuřičných tortil se sýrem a u pálivých smažených křidélků.

Zaujala mě její chůze. Dlouhé štíhlé nohy, odhodlané držení těla, elegantní a rytmický krok. Sebevědomá žena, která se cítí dobře ve své kůži. Vysoká možná sto sedmdesát pět centimetrů, tmavovlasá a přitažlivá, ale příliš se tím nezaobírá. Kolem

třiceti let. Vlasy střižené nakrátko. Napadla mě Winona Ryder ve filmu *Narušení*. Nebo Julia Ormond v remaku *Sabriny* s Harrisonem Fordem. Nedělá z toho vědu, a přitom stejný typ žen potkáte při procházce Manhattanem a jsou to dívky, které platí spoustu peněz, aby vypadaly právě takhle. Vsadil bych se, že ona za to moc nezaplatila. Nebo možná zaplatila hodně, aby to vypadalo, že zaplatila málo.

Procházela halou, očima si měřila davy lidí v terminálu a pak si vybrala místo na podlaze asi pět metrů ode mě. Koutkem oka jsem ji pozoroval. Měla tmavý kalhotový kostým, koženou aktovku a větší kufr na kolečkách. Vypadala, že se vrací z dvou denní služební cesty. Položila zavazadla, obula si tenisky a pak, když pohledem přelétla informační tabuli, si sedla na zem a začala se protahovat. Vzhledem k tomu, že nejen její hlava, ale i prsa a břicho se dotýkaly stehem a podlahy mezi nohama, jsem usoudil, že už to někdy předtím dělala. Nohy měla svalnaté jako instruktorka aerobiku. Po několika minutách protahovacích cviků vytáhla z aktovky několik žlutých linkovaných bloků, chvíli listovala ručně psanými poznámkami a pak se pustila do psaní na notebooku. Prsty jí kmitaly po klávesnici rychlostí křídél kolibříka.

Laptop jí zapípal. Zamračila se, strčila si tužku do pusy a začala pátrat na zdech po zásuvce. Zásuvku našla a viděla, že už ji částečně využívám já. Držela v ruce konec šňůry od notebooku.

„Nevadilo by vám, kdybych se připojila?“

„Samozřejmě že ne.“

Zastrčila šňůru a pak se posadila se zkríženými nohama s počítačem na podlaze, obklopená notesy. Já jsem pokračoval v práci na svých složkách.

„Navazuji na ortopedickou konzultaci ze dne...“ Nahlédl jsem do kalendáře, abych si připomněl datum. „Dvacátého třetího ledna. Tady doktor Ben Payne. Jméno pacientky je Rebecca Petersonová, následují nacionále a další údaje. Datum narození 6. 7. 1995, číslo lékařské zprávy BMC2453, žena, běloška, hvězd-

né pravé křídlo fotbalového týmu, na předním místě fotbalové tabulky na Floridě, velmi žádaná všemi týmy po celé zemi, aktuálně měla čtrnáct nabídek od celků první divize; operace před třemi týdny, pooperační stav normální, žádné komplikace, následuje intenzivní fyzioterapie; dosáhla plného rozsahu pohyblivosti, ohybový test 127 stupňů, silová zkouška ukazuje podstatné zlepšení, stejně tak mrštnost. Cítí se jako dřív, nebo jejími slovy, je na tom ještě lépe. Rebecca tvrdí, že při žádném pohybu necítí bolest, a je tedy připravena pustit se znovu do všech aktivit... kromě skateboardingu. Tomu by se měla vyhýbat minimálně do pětatřiceti let.“

Vzal jsem do ruky další složku. „První ortopedická konzultace s datem 23. ledna. Tady doktor Ben Payne.“

Opakuju tytéž věci pokaždé, protože v elektronickém světě, v němž dneska žijeme, je každý záznam veden odděleně, a pokud by se ztratil, bylo by třeba ho identifikovat.

„Jméno pacienta Rasheed Smith, následují nacionále a další údaje. Datum narození 19. 2. 1979, číslo lékařské zprávy BMC17437, muž, černochoch. Začal jako defenzivní zadák za Jacksonville Jaguars a je jednou z nejrychlejších lidských bytostí, jakou jsem kdy potkal. Magnetická rezonance potvrdila, že se nevyskytují žádné trhliny na předním zkříženém ani vnitřním postranním kolenním vazů, doporučena intenzivní fyzioterapie a musí se vyhýbat basketbalu, dokud nepřestane hrát profesionálně americký fotbal. Rozsah pohyblivosti je omezený kvůli bolesti a citlivosti, což by mělo vymizet po terapii během přestávek mezi sezonami. Může obnovit omezené silové a rychlostní tréninky s tím, že při pocitu bolesti musí okamžitě přestat. Další vyšetření naplánováno za dva týdny. Je třeba zavolat do YMCA a požádat je, aby zrušili jeho členství.“

Zasunul jsem složku do batohu a všiml si, že se má sousedka směje.

„Vy jste doktor?“

„Chirurg.“ Zdvihl jsem složky z hnědého papíru. „Pacienti z minulého týdne.“

„Vy své pacienty opravdu znáte, vidíte? Omlouvám se,“ pokrčila rameny, „ale nemohla jsem si pomoci a mimoděk vás zaslechla.“

Přikývl jsem. „To mě naučila žena.“

„Co přesně?“

„Že lidé jsou něco víc než pouhý součet krevního tlaku a pulzu děleno indexem tělesné hmotnosti.“

Zasmála se. „Jste doktor podle mého gusta.“

Kývl jsem hlavou k jejím notesům. „A vy?“

„Redaktorka.“ Mávla rukou nad papíry před sebou. „Píšu pro několik různých ženských časopisů.“

„Na jaká témata se orientujete?“

„Móda, trendy, spousta humoru a satiry, něco o vztazích, ale Jane Doe nejsem a drby nedělám.“

„Přiznám se, že mi psaní moc nejde. Kolik článků za rok zvládnete?“

Našpulila rty a zamyšleně přimhouřila oči. „Čtyřicet. Možná padesát.“ Zavadila pohledem o můj záznamník. „Většina doktorů, které znám, tyhle věcičky nesnáší.“

Otočil jsem ho v ruce. „Jen málokdy jsem bez něho.“

„Jako albatros sledující loď?“

Zasmál jsem se. „Tak nějak.“

„Zvykal jste si na něj dlouho?“

„Oblíbil jsem si ho. Dneska už bez něj nemůžu žít.“

„To zní jako příběh.“

„Dala mi ho moje žena – Rachel. Seděl jsem za volantem stěhovacího nákladáku do Jacksonville. Stěhoval jsem náš život zpátky domů. Připojil jsem se ke kolegům v nemocnici. A ona měla strach z rozpisu služeb. Že skončí doma na gauči jako slaměná vdova a bude se přejídat zmrzlinou u televize a sledovat pořady o životních křižovatkách. Tohle... byl způsob, jak se vzájemně slyšet, být spolu a nezmeškat ty drobné věci... mezi operacemi, ranními vizitami a pípáním mého pageru ve dvě ráno. Ona má záznamník vždycky u sebe třeba den, povídá o svých myšlenkách... nebo pocitech, pak pře-

dá štafetu. Já si ho nechám taky den dva, někdy tři, a vrátím ho zpátky.“

„Copak by mobil neudělal stejnou službu?“

Pokrčil jsem rameny. „To je něco jiného. Zkuste to někdy a pochopíte, co mám na mysli.“

„Jak dlouho jste ženatý?“

„Brali jsme se tento týden před patnácti lety.“ Mrkl jsem na její ruku. Levý prsteníček byl ozdobený jednoduchým prstenem s diamantem. Snubní prsten chyběl. „Vás to teprve čeká.“

Nedokázala potlačit úsměv. „Snažím se dostat domů na zítřejší předsvatební večírek s přáteli.“

„Gratuluju.“

Zavrtěla hlavou a usmála se s pohledem upřeným ven přes hlavy lidí v hale. „Mám milion věcí na práci a místo toho tady dřepím a dělám si poznámky k příběhu o pomíjivé módě s jepičím životem, která se mi navíc vůbec nelíbí.“

Přikývl jsem. „Patrně budete v psaní dost dobrá.“

„Drží si mě tam. Slyšela jsem, že existují lidé, kteří si kupují tyhle časopisy jen proto, aby si přečetli můj sloupek.“ Měla velké charisma. Zeptala se: „Stále jste doma v Jacksonville?“

„Jo. A vy?“

„V Atlantě.“ Podala mi vizitku. *ASHLEY KNOXOVÁ*.

„Ashley.“

„Pro každého kromě mého táty, který mi říká Asher. Chtěl kluka, strašně se zlobil na mamku, když jsem se objevila na tomhle světě se špatným nádobíčkem, nebo spíš bez něho, a tak změnil koncovku. Místo baletu a softballu mě bral na taekwon-do.“

„Nechte mě hádat. Jste jedna z těch šílených ženských, které dokážou vykopnout nohu tak vysoko, že srazí z hlavy druhého člověka nějakou věc.“

Přikývla.

„Tím se vysvětluje vaše protahování s hrudí až na podlaze.“

Znovu jen přikývla, jako by na mě ani nechtěla zapůsobit.

„Jaký stupeň?“

Zdvihla tři prsty.

„Před několika týdnů jsem měl na stole mládence, voperoval jsem mu do holeně několik tyček a šroubů.“

„Jak se mu to stalo?“

„Kopl do soupeře, který se chránil proti úderu loktem. Holeň pokračovala v pohybu. Ohnula se nesprávným směrem, abych tak řekl.“

„To už jsem taky viděla.“

„Říkáte to, jako byste poznala ostří skalpelu na vlastním těle.“

„Jako teenager a ještě pár let po dvacítce jsem závodila hodně často. Národní šampionáty v několika zemích. Polámala jsem si slušnou řádku kostí a kloubů. Byly doby, kdy jsem měla číslo na svého ortopeda v Atlantě na rychlé volbě. Takže tahle vaše cesta je pracovní, nebo se jedete bavit, nebo obojí?“

„Vracím se z lékařské konference, kde jsem se zúčastnil jednoho rokováání, a...“ usmál jsem se. „A taky jsem si našel trochu času na lezení.“

„Lezení?“

„Po horách.“

„Takže to vás baví, když zrovna neřežete do lidí?“

Rozesmálo mě to. „Mám dva koníčky. Běhání je jeden... při tom jsem se seznámil s Rachel. Začalo to na střední škole. Je to zvyk, kterého se těžko zbavíte. Když jsme se přestěhovali zpátky domů, koupili jsme si domek na pláži, abychom mohli běhat podél moře tam a zpátky. Pak mám rád lezení po horách. S tím jsme začali, když jsme studovali lékařskou fakultu v Denveru. No, vlastně já jsem studoval, ona mi pomáhala udržet si zdravý rozum. Zkrátka a dobře, v Coloradu je čtyřiapadesát vrcholů vyšších než čtyři tisíce metrů. Místní jim neřeknou jinak než „čtveráci“. Existuje dokonce neoficiální klub horolezců, kteří je zdolali všechny. My jsme je začali odškrtávat na fakultě.“

„Kolik už jste jich pokořil vy?“

„Dvacet. Právě jsem přidal Mount Princeton. Čtyři tisíce tři sta dvacet sedm metrů. Je to jeden z vrcholů Collegiate Peaks.“

Minutku o tom přemýšlela. „To je skoro pět tisíc metrů nad mořem.“

Přikývl jsem. „Skoro, ale ne úplně.“

„Jak dlouho vám něco takového zabere?“

„Obyčejně necelý den, ale podmínky v téhle roční době to dělají trochu“ – potřásl jsem hlavou – „těžší.“

„Potřebujete kyslík?“

„Ne, ale aklimatizace pomáhá.“

„Byl tam nahoře sníh a led?“

„Ano.“

„A byl tam třesutý mráz, sněžilo tam a fičel vítr jako šílený?“

„Vsadím se, že jste skvělá novinářka.“

„Bylo to tak?“

„Občas.“

„Zvládl jste to nahoru a dolů, aniž jste umřel?“

Zasmál jsem se. „Jak je vidět, tak jo.“

Jedno obočí se jí zdvihlo. „Jste tedy jedním z těch lidí.“

„Jak to myslíte?“

„Člověk versus divočina.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ne. Je to spíš výjimečná aktivita. Většinu času se zdržuju doma na úrovni mořské hladiny.“

Přejížděla očima po zástupech lidí. „Vaše žena s vámi není?“

„Tentokrát ne.“

Kručelo mi v žaludku. Terminálem se neslo aroma z kalifornské pizzerie. Vstal jsem. „Pohlídala byste mi na chvíli věci?“

„Jistě.“

„Hned jsem zpátky.“

Vrátil jsem se se salátem Caesar a feferonkovou pizzou velkou jako kolo od vozu právě ve chvíli, kdy zapraskalo v reproduktoru.

„Vážení, pokud dokážeme rychle nastoupit do letadla, možná se nám podaří tu bouři překonat. Není nás tu mnoho, takže všechny zóny, všichni pasažéři, urychleně nastupte na palubu letu 1672 do Atlanty.“

Osm bran kolem mě hlásilo ZPOŽDĚNÍ. Zklamaneč obliče-

je obsadily volná sedadla a posedaly podél stěn. Jedna matka s otcem běželi přes celý terminál a přitom hulákali přes rameno na dva chlapce, kteří za sebou vláčeli kufry ve stylu Star Wars a plastové světelné meče.

Popadl jsem batoh a jídlo a následoval sedm dalších cestujících – včetně Ashley – k letadlu. Našel jsem své sedadlo a připoutal se bezpečnostním pásem, letušky vše znovu zkontrolovaly a začali jsme couvat. Byl to nejrychlejší nástup, jaký jsem kdy zažil.

Letadlo zastavilo a z reproduktorů vnitřního komunikačního zařízení se ozval pilotův hlas. „Přátelé, stojíme ve frontě na odmrazovač, a pokud se k nám dostane, možná tu bouři porazíme. Mimochodem, vpředu je spousta volných sedadel. Popravdě řečeno, pokud už nesedíte v první třídě, je to jenom vaše chyba. Máme tu místo pro každého.“

Všichni se přestěhovali.

Jediné zbývající sedadlo bylo vedle Ashley. Vzhlédla, usmála se a utáhla si pás. „Myslíte, že se odsud dostaneme?“

Podíval jsem se okem ven. „Pochybuju.“

„Jste pesimista, že ano?“

„Jsem doktor. To ze mě dělá optimistu s realistickými představami.“

„Trefná poznámka.“

Seděli jsme asi třicet minut, zatímco palubní personál nás zásoboval téměř vším, o co jsme požádali. Já jsem si dal kořeněnou rajčatovou šťávu. Ashley se rozhodla pro cabernet.

Znovu se ozval pilot. Jeho hlas nezněl vůbec povzbudivě. „Přátelé, jak všichni víte, snažili jsme se tu bouřku přemocť.“

Nepřeslechl jsem, že použil minulý čas.

„Chlapi z řídicí věže nám oznámili, že máme přibližně hodinu na to, abychom odsud odletěli, než nás tu bouře uvězní...“

Ozvalo se kolektivní povzdechnutí. Možná ještě existovala naděje.

„Ale pozemní personál mě právě informoval, že jeden z dvou odmrazovačů je rozbitý. Což znamená, že máme k dispo-

zici jediný vůz, který se pokouší obsloužit všechna letadla na ranveji. A naše je dvacáté v pořadí. Zkrátím to – dneska večer se odtud nedostaneme.“

Prostorem se neslo nesouhlasné mručení.

Ashley si rozepnula přezku a zavrtěla hlavou. „To si snad ze mě dělá srandu.“

Rozložitý muž vlevo ode mě tlumeně zavrčel: „Ten kretén...“

Pilot pokračoval. „Naši lidé na vás počkají na konci přístupové brány. Pokud budete potřebovat voucher do hotelu, obraťte se prosím na Marka, muže v červeném saku a neprůstřelné vestě. Jakmile si vyzvednete zavazadlo, kyvadlový autobus vás odveze do hotelu. Přátelé, je mi to opravdu moc líto.“

Vrátili jsme se zpět do terminálu a sledovali, jak se každé označení ZPOŽDĚNÍ mění na ZRUŠEN.

Vyslovil jsem nahlas myšlenku asi každého člověka přítomného v hale: „To nevypadá dobře.“

Přešel jsem k přepážce. Žena, která měla službu, stála před počítačem, zírala na monitor a vrtěla hlavou. Než jsem stačil otevřít ústa, otočila se k televizi, která byla naladěna na kanál s předpovědí počasí. „Lituji, ale nemůžu vůbec nic udělat.“

Čtyři obrazovky za mými zády ukazovaly obrovskou zelenou skvrnu, jak se zvolna posunuje jihovýchodním směrem z Washingtonu, Oregonu a severní Kalifornie. Zhuštění ve spodní části obrazovky signalizovalo sníh, led, teploty kolem nuly a mrazivý vítr. Mladý pár po mé levici se objal a vášnivě políbil. Šťastné úsměvy. Jako bonus k dovolené jim spadl do klína neplánovaný den navíc.

Mark začal rozdávat vouchery do hotelu a odváděl cestující k výdeji zavazadel. Měl jsem jedno příruční – malý batoh místo kufříku – a další batoh v břiše letadla, který už prošel odbavením. K výdeji zavazadel jsme byli směřováni všichni, ať se nám to líbilo, nebo ne.

Vykročil jsem a ztratil Ashley, která se zastavila u obchodu se zdravou výživou. Našel jsem si místo blízko pásového dopravníku a rozhlédl se kolem. Skrz posuvné skleněné dveře

jsem viděl osvětlení soukromého letiště vzdáleného půldruhého kilometru odtud. Na stěně nejbližšího hangáru byl obrovskými barevnými písmeny namalován nápis CHARTEROVÉ LETY.

V jednom z hangárů se svítilo. Na pásu se objevil můj batoh. Přehodil jsem si ho přes volné rameno a vzápětí narazil do Ashley, která také čekala na zavazadlo.

„Koukám, že jste si nedělal legraci, když jste řekl, že jste si dopřál i nějaké to lezení. Vypadá to, že si brousíte zuby na Everest. Opravdu tohle všechno potřebujete?“

Nosím oranžový batoh Osprey 70 a už má něco za sebou. Používám ho jako kufr, věci se do něho dobře skládají, ale jeho nejdůležitější funkcí je, že mi dobře slouží při horských túrách. Sedí mi na zádech perfektně. Je v něm veškeré oblečení a vybavení na túry do chladného počasí při výstupech v Collegiate Peaks. Spací pytel. Kvalitní karimatka. Plynový vařič Jetboil – opomíjená a zároveň nejcennější věc, kterou kromě spacáku mám –, lahve značky Nalgene, několik vrstev polypropylenu a pár dalších drobností, které mi pomáhají zůstat naživu a v pohodlí, když bivakuju někde v nadmořské výšce tři tisíce metrů. Je tam také tmavomodrý oblek s jemným proužkem, elegantní modrá kravata, kterou mi koupila Rachel, a pár bot Johnston & Murphy, které jsem měl na nohou pouze jednou, na tuto konferenci.

„Znám své limity a vím, že pro Everest stvořený nejsem. Nad čtyřmi a půl tisíci se mi udělá špatně od žaludku. Pod touhle hranicí jsem v pohodě. Tohle“ – zvedl jsem batoh – „jsou prostě základní nezbytné věci. Je dobré nosit je s sebou.“

Uviděla své zavazadlo a otočila se, aby ho dohnala, pak se otočila zpátky, ve tváři smutný výraz. Myšlenka, že zmešká svatbu, jí zjevně začínala trápit čím dál víc – její kouzlo se vytrácelo. Natáhla ke mně ruku. Měla pevný a příjemně teplý stisk. „Ráda jsem vás poznala. Doufám, že se dostanete v pořádku domů.“

„Jo, a vy...“

Už mě neslyšela. Hodila si tašku přes rameno a vykročila ke stanovištím taxíků, kde už se mačkala ve frontě asi stovka lidí.

2. KAPITOLA

Také jsem si vzal batoh, prošel jsem posuvnými dveřmi a stopl si letištní autobus. Za normálních okolností by byl plně vytížený rozvozem pasažérů mezi terminály a soukromým letišťem, ale vzhledem k tomu, že se každý snažil z letiště co nejdřív odjet, byl prázdný. Řidič bubnoval prsty o volant.

Strčil jsem hlavu do okénka pro cestující. „Nemohl byste mě odvézt k tomu soukromému letišti?“

„Naskočte si. Stejně nic lepšího na práci nemám.“

Když zastavil před hangárem, zeptal se: „Chcete, abych tu na vás počkal?“

„Prosím vás.“

Pohodlně se v tranzitu usadil, motor nechal běžet, zatímco já spěchal dovnitř. Ohrnul jsem si límec nahoru a strčil ruce do podpaží. Obloha byla jasná, ale zvedal se vítr a teplota rychle klesala.

Uvnitř jsem našel doruda rozpálený elektrický přímotop a bělovlasého muže stojícího vedle jednoho ze tří letadel, malého jednomotorového stroje. Na boku letadla byl nápis *Grover's Charter* a pod ním stálo *Charterové lety za rybařením a lovem do odlehlých končin*. Identifikační číslo na ocase bylo 138GB.

Muž byl ke mně otočený zády a kompozitním lukem strčil na terč opřený o protější stěnu. Zhruba pětatřicet metrů. Když jsem vešel dovnitř, zrovna uvolnil tětivu a vzduchem zasvištěl šíp. Měl na sobě modré vybledlé džíny a košili s patentními knoflíky, rukávy vyhrnuté až k loktům. Vzadu na koženém pásku měl napříč vyraženo *Grover*, v pouzdře na boku měl zastrčený multifunkční nůž značky *Leatherman*. Kvůli zvláštnímu

postoji na nízkých podpatcích to vypadalo, že má nohy do „O“. U nohou mu stál russell teriér, nasával čenichem vzduch a nedůvěřivě si mě měřil.

Zamával jsem na muže: „Dobrý den.“

Uvolnil se, otočil hlavu a pozdvihl obočí. Byl vysoký, pohledný, s výrazným hranatým obličejem. „Zdravím. Vy jste George?“

„Ne, pane. Nejsem George. Jmenuju se Ben.“

Zvedl luk a zaměřil pozornost zpátky na terč. „Škoda.“

„Proč?“

Držel v prstech tětivu napjatou na maximum a mluvil se mnou, zatímco mžoural na terč. „Najali si mě dva chlápkové, abych je dopravil do San Juans. Měl jsem je vysadit na úzkém proužku půdy nedaleko Ouray.“ Vyslal šíp k cíli, za letu ho doprovázel typický svist. „Jeden z nich se jmenuje George. Myslel jsem si, že byste to mohl být vy.“ Sáh pro další šíp.

Postavil jsem se vedle něho a sledoval terč. Četné stopy po šípech kolem býčího oka svědčily o tom, že střelbou z luku patrně tráví dost času. Usmál jsem se. „Vypadáte jako úplný nováček.“

Potřetí napjal tětivu, napůl vydechl a opáčil: „Věnuju se tomu, když se nudím nebo čekám na klienty.“ Vystřelil šíp, který se v příštím okamžiku zapíchl do terče, přičemž se otřel o dva předešlé. Odložil zbraň na sedadlo letadla a oba jsme vykročili k terči.

Všechny šípy vytáhl. „Někteří chlapi relaxujou tak, že se honí za malým důlkovaným míčkem po trávníku jenom proto, aby ten bílý nesmysl odpálili neskutečně drahým kusem železa. Já rybařím a chodím na lov.“

Podíval jsem se na jeho letadlo. „Existuje nějaká šance, že vás přesvědčím, abyste mě odsud dneska večer dostal?“

Poklesla mu brada a zvedl obočí. „Utíkáte snad před zákonem?“

S úsměvem jsem zavrtěl hlavou. „Ne. Jenom se snažím dostat domů dřív, než se sem přižene ta bouře.“

Mrkl na hodinky. „Právě jsem se chystal zavřít krám, vyrazit domů a přilehnout k ženě do postele.“ Kývl hlavou směrem k mému snubnímu prstenu. „Řek bych, že byste rád to samý.“ Obličej se mu roztáhl do širokého úsměvu, čímž vystavil na odív dokonale bílé zuby. „I když ne s mou ženou.“ Zachechtal se svému vtipu. Byl to uvolněný bezstarostný smích plný pohody.

„Ano, to bych opravdu rád.“

Přikývl. „Kam máte namířeno?“

„Na Floridu. Ačkoli kdyby se mi podařilo uniknout té bouřce, možná bych stihl noční let z Denveru. Nebo aspoň první let zítra ráno.“ Odmlčel jsem se. „Myslíte, že vás přemluvím, abyste mě dopravil kamkoli východně od Rockies?“

„Proč ten spěch?“

„Mám naplánované koleno a dvě výměny kyčelního kloubu za...“ Podíval jsem se na hodinky. „Třináct hodin a čtyřicet tři minuty.“

Grover se zazubil. Vytáhl ze zadní kapsy hadr a začal si utírat prsty špinavé od oleje. „Zítra večer nejspíš budete krapet rozbolavělý.“

Teď byla řada na mně, abych se zasmál. „Ale ne. Já budu stát za stolem. Jsem chirurg.“

Podíval se dveřmi hangáru k letišti v dálce. „Velcí ptáci dneska večer nelítají?“

„Všechno zrušili. Jeden z jejich odmrazovacích vozů se rozbil.“

„Dělají to často. Myslím, že s tím mají něco společného odbořky. Víte... můžete si změnit termín operací. Sám jsem to několikrát udělal.“ Poklepal si na hrud. „Slabý srdce.“

„Jsem pryč už celý týden. Lékařská konference. Vážně se potřebuju dostat zpátky... dobře vám zaplatím.“

Nacpal si hadr zpátky do kapsy, šípy uložil do toulce a pak zasunul luk do přihrádky vyložené pěnou za zadním sedadlem letadla. Utáhl popruhy se suchými zipy. Podél luku ležely tři tubusy vyčnívající dozadu do trupu letadla. Poklepal na jeden konec. „Rybářský pruty.“

Vedle prutů bylo upevněno cosi s držadlem z ořechového dřeva. „Co to je?“

„Sekyra. Občas lítám na dost odlehlá místa. S věcmi, který tu mám, mě ale máloco překvapí.“ Poklepal na zavazadlo s vybavením pod sedadlem, v němž byl napěchovaný spací pytel. „Tam, kam lítám já, se vyplatí být soběstačný.“

Za sedadlem visela vesta s rybářskými muškami, malými nůžkami a sítí, která splývala dolů od zadního límce. Mávl přes to všechno rukou. „Mí klienti mě berou na různé úžasné místa. Nemohl bych si dovolit podívat se tam sám, takže je používám jako výmluvu, abych mohl dělat věci, který miluju. Čas od času se mnou dokonce vyrazí i má žena.“ Vypadal, že nedávno překročil sedmdesátku, ale měl postavu padesátníka a srdce teenagera.

„To je vaše letadlo?“

„Jasný. Je to Scout.“

„Dost se podobá letadlu Steva Fossetta.“

„Je hodně podobný. Poháněný motorem nula-tři-šedesát, výkon 180 koní. Maximální rychlost 260 kilometrů za hodinu.“

Zamračil jsem se. „To není zrovna moc rychlé.“

„S rychlostí jsem skoncoval před drahnou řádkou let.“ Položil ruku na třílistou vrtuli. „Dokáže přistát při šedesáti kilometrech za hodinu, což znamená, že s ním můžu dosednout na ploše veliký, jako je tenhle hangár.“

Hangár měl rozlohu přibližně pětadvacet na čtyřicet metrů.

„Což taky znamená, že můžu chytat ryby a lovit zvířata na bohem zapomenutých místech. A tím jsem si u klientů vydobyl nehynoucí slávu.“ Nasál vzduch mezi zuby a zadíval se na velké hodiny, v duchu počítal čas letu. „I kdybych vás šoupl až do Denveru, stejně se možná odtamtud dneska večer už nedostanete.“

„Risknu to. Pracovníci letiště varují, že bouře s sebou pravděpodobně přinese přívaly sněhu, které tohle místo odříznou od zbytku světa minimálně na celou noc a možná až do zítřejšího rána.“

„Levný to ale nebude.“

„Kolik?“

„Dolar padesát za hodinu. A musíte mi zaplatit cestu tam i zpátky. Bude vás to stát cirka 900 dolarů.“

„Berete kreditní karty?“

Znovu nasál vzduch, přimhouřil jedno oko a zkoumavě si mě prohlížel. Jako by se domlouval sám se sebou. Nakonec přikývl, zvedl koutek úst a natáhl ke mně ruku. „Grover Roosevelt.“

Potřásl jsem s ní. Byla mozolnatá a silná. „Nějaký příbuzenský vztah s bývalým prezidentem?“

„Vzdálený, ale nic po mně nechtějí,“ zašklebil se.

„Já jsem Ben Payne.“

„Opravdu jste doktor a nosíte tu malou bílou cedulku se jménem *dr. Payne* na prsou?“

„Jo.“

„A pacienti vám doopravdy platí, abyste se o ně postaral?“

Podal jsem mu vizitku. „Do některých dokonce řežu.“
Ve spodní části kartičky bylo napsáno:

KNOW PAIN? NO PAYNE.

KNOW PAYNE? NO PAIN.

(ZNÁTE BOLEST? NEZNÁTE PAYNA.

ZNÁTE PAYNA? NEZNÁTE BOLEST.)

Poklepal na kartu. „Ježíš by na vás mohl být pěkně naštvanej za to, že jste mu ukradl slogan.“

„No... prozatím mě ještě nezažaloval.“

„Připadáte si jako Ježíš?“

„Pokud to můžu posoudit, tak ne.“

Usmál se, vytáhl z kapsy u košile dýmku, nacpal ji a pak z přední kapsy vykouznil mosazný zapalovač zippo. Nacvičeným pohybem ho cvaknutím otevřel, zapálil a zatáhl, nasál plamen do hlavy dýmky napěchované tabákem. Jakmile začal střed rudě žhnout, zavřel zapalovač a schoval ho zpátky do kapsy. „Ortopedie, hm.“

„Jo... a urgentní medicína, pohotovost. Tyhle obory jdou často ruku v ruce.“

Strčil ruce do kapes. „Dejte mi čtvrthodinku. Potřebuju zavolat ženě. Abych jí řekl, že se trochu opozdím, ale že ji vezmu někam na večeri na steak, až se vrátím. Pak...“ Ukázal palcem přes rameno k záchodu. „Musím si dojít s pískem.“ Když vykročil k telefonu, zavolal přes rameno: „Zatím si hodte věci dozadu.“

„Máte tady wifi?“

„Jasně. Heslo je *Tank*.“

Otevřel jsem notebook, vyhledal síť a stáhl si e-maily, včetně své služební a soukromé hlasové schránky, všechny byly přeposlány jako zvukové soubory na můj e-mailový účet. Protože podstatná část mého času byla přesně naplánovaná, odpovídal jsem téměř na všechno přes e-mail. Když jsem to měl hotové, spároval jsem svůj záznamník s počítačem a e-mailem jsem odeslal nadiktované soubory do našeho přepisovacího centra, mezitím jsem zkopíroval ještě další dva servery pro případ, že bychom potřebovali zálohu nebo zálohu zálohy. Pro jistotu. Pak jsem zaklapl notebook s tím, že všechny nezodpovězené maily vyřídím během letu a po přistání budou okamžitě automaticky odeslány.

Grover se objevil o pár minut později a od telefonu si to namířil k záchodům. Před očima mi bleskl obrázek Ashley Knoxové, jak se snaží dostat domů.

„Kolik lidí můžete v tomhle letadle přepravovat?“

„Sebe plus další dva pasažéry, pokud jim nevádí, že se k sobě musí trochu přitisknout.“

Zahleděl jsem se ke vzdálenému letišti. „Nevadilo by vám deset minut počkat?“

Přikývl. „Zatím si udělám předletovou přípravu.“ Podíval se ven. „Ale měli byste si pospíšet. Únikové okno naděje se povážlivě zužuje.“

Řidič v tranzitu mě odvezl zpátky k výdeji zavazadel, a protože jsem byl jeho jediný zákazník, znovu mi nabídl, že na mě

počká. Ashley jsem našel, jak stojí u obrubníku a čeká na další taxík. Přes kostýmek si oblékla zimní bundu a zapnula si ji až ke krku.

„Najal jsem si charterový let do Denveru. Možná se nám podaří uniknout před tou bouří, co se sem žene. Víím, že mě ani neznáte, ale zbývá tam ještě jedno místo.“

„Myslíte to vážně?“

„Nemělo by to trvat déle než dvě hodiny.“ Zvedl jsem ruce. „Vím, že to může vypadat... všelijak. Ale přípravy na svatbu jsem taky zažil, a pokud to celé vnímáte trochu podobně jako moje žena, následující dva dny nezamhouříte oka a budete přemýšlet nad každým detailem, aby všechno perfektně klaplo. Berte to jako čestnou nabídku jednoho profesionála druhému. Žádný podraz.“

Obličejem se jí mihl stín pochybností. „A nic za to ode mě nechcete?“ Změřila si mě od hlavy k patě. „Protože... věřte mi. Už jsem přeprala silnější chlápky, než jste vy.“

Otočil jsem snubním prstenem kolem prstu. „Na zadní verandu mého domku, kde rád sedávám, popíjím kávu a pozoruju nekonečný oceán, položila má žena tři misky, aby nakrmila všechny kočky, které se potulují kolem po parkovišti. Zvykly si pít se mnou kávu každé ráno. Vymyslel jsem jim i jména a postupně jsem si na to jejich tiché předení zvykl.“

Mezi očima se jí vytvořila hluboká vráska. „Naznačujete, že jsem jako toulavá kočka?“

„Ne, jen chci říct, že jsem si těch koček na parkovišti nikdy nevšiml, dokud mi je žena neukázala. Dokud je nezačala krmit. Otevřela mi oči. Dneska je vidím skoro všude. Změnilo to i pohled, jakým se dívám na lidi. Což je fajn, protože my doktoři máme tendenci být časem vyčerpaní a otupělí.“ Odmlčel jsem se. „Já prostě nechci, abyste zmeškala svou svatbu. To je všechno.“

V té chvíli jsem si poprvé všiml, že Ashley přešlapuje a poskakuje, nejspíš to byla známka nervozity.

„Ale trvám na tom, že se budu podílet na placení.“

Pokrčil jsem rameny. „Pokud vám to pomůže při rozhodování, jestli letět, nebo ne, tak prosím – ale pozvání platí tak jako tak.“

Zahleděla se po ranveji, přešlapovala z nohy na nohu. „Byla jsem domluvená se svými šesti družičkami, že je ráno vezmu na snídani, a pak jsme chtěly ještě zajít na pár hodin do lázní.“ Přejela očima čekající autobus a světla letiště v dálce. Zhluboka se nadechla a nesměle se usmála. „Dostat se odtud ještě dneska večer, to by bylo... fantastický.“ Rychle mrkla zpátky do haly. „Můžete tři minutky počkat?“

„Jistě, ale...“ Zelený chuchvalec na obrazovce za námi se hrozivě posouval blíž a blíž k letišti.

„Promiňte. Příliš mnoho kávy. Právě jsem se chystala odjet do hotelu. Myslím si, že toalety tady budou větší než v tom letadle.“

Její poznámka mě rozesmála. „Pravděpodobnost je vysoká.“

3. KAPITOLA

Grover seděl v letadle se sluchátky na hlavě, cvakal tlačítka a kroutil knoflíky před sebou. „Jste připravený?“

„Grovere, tohle je Ashley Knoxová. Je to spisovatelka z Atlanty. A přibližně za osmačtyřicet hodin se má vdávat. Tak mě napadlo, že bychom ji mohli vzít s sebou.“

Pomohl jí s kufrem. „S velkým potěšením.“

Uložil naše zavazadla za zadní sedadlo a nade mnou opět zvítězila zvědavost. „V ocase je taky nějaký úložný prostor?“

Otevřel dvířka blízko zadní části ocasu a zazubil se. „Zrovna je plnej.“ Ukázal na malé zářivě oranžové zařízení napájené baterií. „Tomuhle se říká ELT.“

„Mluvíte ve zkratkách jako doktor.“

„Nouzový lokalizační vysílač. Kdybysme se zřítili, tahle odolná věčička vyšle po dopadu do éteru signál na nouzový frekvenci 122,5. Tím sdělí ostatním letadlům, že jsme se dostali do pěkný bryndy. Letová služba signál zachytí, vyšle dva stroje, zaměří naši polohu a nakonec vypraví záchrannou jednotku.“

„Proč jim trvalo tak dlouho, než našli letadlo Steva Fossetta?“

„ELT nepřežijou náraz při rychlosti vyšší než 320 km za hodinu.“

„Aha.“

Vlezli jsme do letadla a Grover za námi zavřel dveře a nastartoval motor, zatímco já a Ashley jsme si nasadili na hlavu sluchátka, která se nám pohupovala nad hlavami. Měl pravdu. Bylo tu těsno. Tělo na tělo.

Pomalou jsme vyjeli z hangáru, kde zmáčkl další tlačítka a otočil dalšími knoflíky, pohyboval řídicí pákou mezi nohama a nastavoval další hodnoty. V letadlech se moc nevyznám, ale Grover na mě působil dojmem člověka, který by s touhle věcí dokázal odletět i ve spánku. Všiml jsem si, že na obou koncích ovládacího panelu jsou připevněné dvě GPS navigace.

Nedalo mi, abych se nezeptal: „Proč dvě?“

„Jen tak pro jistotu.“

„Jak pro jistotu?“ nenechal jsem se odbýt.

„Kdyby mě jedna nechala ve štychu,“ zasmál se.

Zatímco pokračoval v rutinních předletových kontrolách, otevřel jsem si hlasovou schránku. Jedna zpráva. Přiložil jsem si telefon k uchu.

„Ahoj... to jsem já.“ Rachelin hlas byl tichý. Unavený. Jako by byla rozespalá. Možná uplakaná. V pozadí jsem slyšel šumění oceánu. Vlny rytmicky narážely na pobřeží. To znamenalo, že stojí na verandě. „Nemám ráda, když odcházíš.“ Zhluboka se nadechla. Chvilu ticha. „Vím, že si děláš starosti. Nemusíš. Za tři měsíce se na všechno zapomene. Uvidíš. Počkám.“ Pokusila se o smích. „Všichni počkáme. Káva na pláži. Pospěš si... Miluju tě. Všechno se vyřeší. Věř mi. A ani na vteřinu si nemysli, že tě miluju o něco míň. Miluju tě stejně. Dokonce ještě víc. A ty to víš... Už se přestaň zlobit. My to zvládneme. Miluju tě. Celou svou duší tě miluju. Chvátej domů. Počkám na tebe na pláži.“

Vypnul jsem telefon a zamyšleně zíral ven z okna.

Grover na mě letmo mrkl koutkem oka a jemně stlačil páku dopředu. Rolovali jsme po rozjezdové dráze. Zeptal se mě přes rameno. „Chcete jí zavolat?“

„Cože?“

Ukázal na můj mobil. „Chcete jí zavolat zpátky?“

„Ne...“ Mávl jsem odmítavě rukou, strčil mobil do kapsy a pozoroval blížící se bouřku. „To je v pořádku.“ Nechápal jsem, jak mě přes hučení vrtule mohl slyšet. „Máte dost dobrý sluch.“

Ukázal na mikrofon připojený k mým sluchátkům. „Váš mikrofon její hlas zachytil. Takže jsem to mohl poslouchat i já.“ Otočil se na Ashley. „V takhle malým letadle se nic neutají.“

Usmála se, potukala si na sluchátka a přikývla. Sledovala ho při rutinní práci na řídicím panelu.

Zpomalil a pak zastavil. „Můžu počkat, kdybyste si s ní chtěl popovídat.“

Rozhodně jsem zavrtěl hlavou. „Ne... opravdu. Je to OK.“

Grover promluvil do mikrofonu úředním hlasem. „Kontrolní věž, tady jedna-tři-osm-bravo, žádám o povolení ke startu.“

O několik vteřin později v mikrofonu zapraskalo a ve sluchátkách se ozval chraplavý hlas řídicího letového provozu. „Jedna-tři-osm-bravo. Povolení ke startu uděleno.“

Ukázal jsem na GPS. „Ukazuje tohle zařízení i radarové snímky počasí?“

Zmáčkl jeden z knoflíků a výjevy na obrazovce se změnilly na podobné obrázky, jaké jsme viděli v televizní relaci o počasí v hale terminálu. Stejný zelený chuchvalec se sunul zleva doprava a blížil se k nám. Grover ťuknul na obrazovku. „V týhle zelený obludě jsou nepředstavitelný kvanta sněhu.“

O dvě minuty později jsme se odlepili od země a začali stoupat. Promluvil k nám přes mikrofon. „Vystoupáme do výšky dvanáct tisíc stop a poletíme asi osmdesát kilometrů na jihovýchod přes San Juan Valley směrem na Strawberry Lake. Jakmile bude jezero v dohledu, změníme kurz na severovýchod a přeletíme přes oblast High Uintas Wilderness a pak sestoupíme do Denveru. Předpokládaný letový čas je o málo delší než dvě hodiny. Pohodlně se posaďte, uvolněte se, a pokud se budete chtít projít po kabině, neváhejte. Občerstvení se začne podávat okamžitě, zábava bude následovat.“

Sardinky v konzervě měly oproti nám dvěma spoustu prostoru.

Grover sáhl do kapsy na dveřích, vytáhl dva sáčky uzených mandlí a podal nám je přes rameno. Hned poté začal zpívat „I'll Fly Away“.

Uprostřed svou produkci přerušil. „Bene?“

„Ano?“

„Jak dlouho jste ženatý?“

„Ženil jsem se před patnácti lety právě tento týden.“

Ashley se přidala. „Řekněte pravdu... je to pořád vzrušující, nebo už jen... šedá rutina?“ Její poznámka v sobě skrývala víc než pouhou otázku.

Grovera to rozesmálo. „Já už jsem ženatý skoro padesát let a věřte mi, je to pořád lepší. Ne horší. Žádná nuda. Dneska ji miluju víc než v den, kdy jsem si ji bral. A myslel jsem si, že to není možný, když jsem tam stál v tom horkým červencovým slunci a po zádech mi tekli čúrek potu.“

Podívala se na mě. „A co s tím výročím uděláte? Máte plán?“

Přikývl jsem. „Počítal jsem, že jí přinesu nějaké květiny. Otevřeme si lahev vína a budeme spolu pozorovat vlny, jak se vsakují do písku na pláži.“

„Vy jí pořád nosíte květiny?“

„Každý týden.“

Otočila se mírně bokem, sklonila hlavu a povytáhla jedno obočí, čímž se jí pozvedl jeden koutek úst – stejná gesta dělají ženy, když nevěří ani slovu z toho, co jste jim právě řekli. „Tvrdíte, že nosíte ženě každý týden květiny?“

„Jo.“

Grover hvízdal. „Správněj chlap.“

Probudila se v ní novinářka. „Jaké jsou její oblíbené?“

„Orchideje v květináči. Ale ty nekvete vždycky, když to potřebujete, takže když nemůžu dostat orchideje, jdu do obchodu kousek od nemocnice a koupím něco, co zrovna kvete.“

„Myslíte to vážně?“

Přikývl jsem.

„A co s těmi všemi orchidejemi dělá?“ Chvilí mlčky přemítala. „Neříkejte mi, že je pak prostě vyhodíte.“

„Postavil jsem jí skleník.“

Opět překvapeně pozvedla obočí. „Skleník?“

„Jo.“

„Kolik orchidejí tam máte?“

Pokrčil jsem rameny. „Když jsem je počítal naposled, bylo jich 257.“

Grover se rozchechtal. „Tomu říkám romantika.“ Křičel na nás přes rameno. „Ashley, jak jste se seznámila se svým snoubencem?“

„V soudní síni. Psala jsem reportáž ze soudního procesu jedné celebrity z Atlanty. A on tam byl jako obhájce protistrany. Udělala jsem s ním rozhovor a on mě pozval na večeři.“

„Perfektní. Kam se chystáte na svatební cestu?“

„Do Itálie. Na dva týdny. Začneme v Benátkách a skončíme ve Florencii.“

Letadlem otřásla turbulence.

Ashley zaměřila výslech zpět na Grovera. „Jen tak pro zajímavost, pane...?“ Luskla prsty.

„Říkejte mi Grover,“ pomohl jí.

„Kolik hodin jste strávil ve vzduchu?“

Prudce klesl a stočil letadlo doprava, pak zatáhl páku dozadu, což nás vystřelilo zpátky nahoru a já měl žaludek až v krku. „Jinými slovy se ptáte, jestli jsem schopný vás dopravit do Denveru a na vaši svatbu, aniž bych to píchl čumákem do nějaký hory?“

„Jo... tak nějak.“

Zakýval kniplem doprava a doleva, čímž střídavě ponořil každé křídlo hluboko pod trup. „Mám započítat i čas, který jsem strávil v armádě, nebo ne?“

Chytil jsem se držadla nad hlavou a stiskl ho tak, až mi zbělely klouby, jako by to bylo poslední spojení se životem.

Ashley mě napodobila a vyhrkla: „Ne.“

Vyrovnal let, klouzali jsme hladce jako po desce stolu. „Asi patnáct tisíc.“

Její stisk viditelně povolil. „A včetně armády?“

„Něco přes dvacet.“

Vydechl jsem a pustil držadlo. Prsty mi zčervenaly přitékající krví.

Promluvil k nám a v hlase měl úsměv: „Cítíte se teď vy dva o trochu líp?“

Zpod Groverova sedadla se vysoukal jeho pes, vyskočil mu na klín a nedůvěřivě na nás zíral přes jeho rameno. Vztekle vrčel a škubal sebou jako veverka na steroidech. Jeho tělo byl jeden masivní vlnící se sval, ale nohy měl jenom deset dvanáct centimetrů dlouhé. Vypadalo to, jako by mu je někdo u kolen usekl. Nepochyboval jsem o tom, že si dokáže dokonale ohlídat své teritorium, a pokud jsem dobře porozuměl jeho řeči těla, naznačoval mi, že tenhle kokpit mu celý patří.

Grover se ujal role prostředníka. „Dovolte, abych vás představil. Tohle je Tank. Můj druhý pilot.“

„Kolik hodin má on?“ nadhodil jsem.

Grover naklonil hlavu a pár vteřin mlčel. „Někde mezi třemi a čtyřmi tisíci.“

Pes se otočil a předním sklem se podíval ven. Pak spokojeně seskočil z Groverova klína a schoulil se do svého pelechu pod sedačkou.

Naklonil jsem se kousek dopředu a přes opěradlo pilota pozoroval Groverovy ruce. Sukovité. Masité. Suchá pokožka. Naběhlé kotníky. Snubní prsten mu visel u kořene prstu volně, ale kdyby ho chtěl přetáhnout přes kloub, asi by musel použít mýdlo.

„Jak dlouho to bude trvat, než se tam dostaneme?“

Vytáhl z košile stříbrné kapesní hodinky a jednou rukou je cvaknutím otevřel. Na vnitřní straně pláště byla přilepena podobizna ženy. Pozorně se zahleděl na ciferník. GPS mu samozřejmě odhadovaný čas příletu ukazovala, ale já měl pocit, že právě provádí dvojitou kontrolu. Něco, co nepochybně dělal už nesčetněkrát. Zaklapl víčko. „Vzhledem k bočnímu větru dvě hodiny na chlup.“

Obrázek, který jsem letmo zahlédl, byl zašlý a popraskaný, ale i na té vybledlé fotografii vypadala nádherně.

„Máte děti?“

„Pět, a třináct vnoučat.“

„No, nezahlál jste,“ zasmála se Ashley.

„Tenkrát ne. Tři kluci, dvě holky. Naše nejmladší bude pravděpodobně starší než vy.“ Mrkl na mě přes rameno. „Kolik vám je, Bene?“

„Třicet devět.“

„A vám, Ashley?“ vyptával se dál.

„Copak jste neslyšel, že se pokládá za neslušné ptát se dámy na věk?“

„Víte, technicky vzato bych neměl posadit na zadní sedadlo dva lidi, ale jsem ze starý školy a nesmyslný předpisy mě nikdy nezastavily. A vy dva vypadáte, že jste v pohodě.“

Poklepal jsem mu na rameno. „Jaký je v tom problém, jestli vezete jednoho, nebo dva pasažéry?“

„Federální letecká správa vydala příkaz, že můžu přepravovat na zadním sedadle jenom jednu osobu.“

Ashley s úsměvem vztyčila prst. „Takže tohle není legální.“

Oplatil jí stejnou mincí. „Definujte mi slovo legální.“

Neodpověděla, dívala se ven. „Takže až přistaneme... projdeme normálně terminálem, nebo půjdeme do vězení?“

„Podívejte se,“ ušklíbl se, „technicky vzato nikdo vlastně neví, že jste v tomhle letadle, takže pochybuju, že tam na vás budou čekat, aby vás zatkli. Ale pokud jo, řeknu jim, že jste mě unesli a že trvám na tom, aby bylo vzneseno obvinění.“

„Hned se cítím líp,“ podívala se na mě.

„Tohle letadlo nedokáže létat nízko a pomalu,“ pokračoval. „Kvůli tomu lítám podle ustanovení a pravidel pro lety za viditelnosti země.“

Ničemu z toho jsem nerozuměl. „Což znamená?“

„Což znamená, že nemusím vyplňovat letový plán, pokud mám v úmyslu letět podle zraku. Což právě dělám. Což znamená, co oči nevidí, to srdce nebolí. Takže?“ Zvrátil hlavu dozadu a hleděl směrem k Ashley. „Váš věk?“

„Třicet čtyři.“

Podíval se na přístrojový panel a pak na jednu z GPS navigací a zavrtěl hlavou. „Ty větrný proudy nás ničí. Žene se hrozná

bouřka. Ještě že vím, kam letíme; jinak bysme byli už totálně mimo kurz.“ Zasmál se sám pro sebe. „Mládežníci. Oba dva. Máte celý život před sebou. Co bych za to dal, kdyby mi bylo třicet a něco a měl ten rozum, co mám teď.“

My jsme seděli vzadu a mlčeli. Ashley už neměla tak dobrou náladu. Byla zamyšlenější. Méně okouzlující. Ani já se necítil bůhvíjak, protože jsem si uvědomoval, že do této překerní situace jsem ji vlastně dostal já.

Ticho přerušil Grover. „Pusťte to z hlavy, vy dva. Nelegální je to jenom tehdy, když vás chytí, a to se mi nikdy nestalo. Za dvě hodinky budete na zemi a na cestě za bližnima.“ Hlasitě si odkašlal.

Skrz plexisklo mi nad hlavou zářila večerní obloha. Hvězdy se zdály být tak blízko, že by se jich člověk mohl dotknout.

„Dobrá,“ ozval se po chvíli Grover, když kontroloval přístroje. Znovu se rozkašlal.

Slyšel jsem to i poprvé, ale teprve podruhé to upoutalo mou pozornost.

Grover pokračoval. „Když vezmeme v úvahu, že se snažíme uletět tý bouřce nad vaším levým ramenem, a vzhledem k tomu, že nám teď fouká pěkně silný vítr do zad, a jelikož s sebou nemám kyslík, musíme zůstat pod patnácti tisíci stopami, jinak přistanete s nepříjemnou bolestí hlavy.“

Ashley nadhodila: „Jako bych tam slyšela nějaké *takže*.“

„Takže,“ navázal plynule Grover, „mějte chvílku strpení, protože se blížíme k Uintas.“

„Kamže?“

„High Uintas Wilderness. Nejrozsáhlejší horský masiv na našem kontinentu táhnoucí se od východu k západu, přes pět tisíc dvě stě kilometrů čtverečních nedotčený divočiny. Každý rok tu napadne něco mezi třinácti a patnácti metry sněhu, rok co rok – což je víc než na spoustě vyšších míst. Najdete tu víc než sedm set jezer, je to jeden z nejlepších rybářských a loveckých revírů vůbec.“

„Pěkná pustina.“

„Viděla jste film *Jeremiah Johnson*?“

„Jeden z mých oblíbených.“

Máchl rukou dolů a zasněně pokýval hlavou. „Tak tam se to natáčelo.“

„Děláte si legraci?“

„Nedělám.“

Jako by silnice pod námi začala být hrbolatá. Žaludek mi skočil do krku. „Grovere? Znáte ty šílené atrakce v zábavních 3D parcích, kdy sedíte na místě a vůbec nikam nejedete?“

Otočil pákou k levému kolenu. „Jo. No a?“

„Říkám jim zvracející komety. Nemá tohle být jedna z nich?“

„Nic takovýho. Je to jen krapet náročnější než jízda na horský dráze. Pomalý a bezpečný. Vlastně byste si to měli užívat.“

Díval se z okna a my udělali totéž. Pes mu vyskočil na klín.

„Uprostřed je chráněný les, který tu divočinu v podstatě vymezuje, což v praxi znamená, že sem nemají přístup žádný motorový vozidla. To je taky důvod, proč je to jeden z nejdostupnějších koutů na planetě. Spíš Mars než Země. Je těžký dostat se pryč a snad ještě těžší dostat se sem. Kdybyste někdy vyloupili banku a chtěli se někde schovat, nenajdete lepší místo.“

Ashley se zasmála. „Mluví z vás vlastní zkušenost?“

Další zakašlání následované smíchem. „Bez komentáře.“

Pod námi se všemi směry rozprostírala divoká příroda. „Grovere?“

„Jo?“

„Jak daleko teď můžeme vidět z okna?“

Chvilí s odpovědí čekal. „Tak sto kilometrů, zhruba.“

Kolem dokola nebylo vidět jediné světlo.

„Kolikrát jste tuhle cestu podnikli?“

Zamyslel se, naklonil hlavu. „Stokrát, nejmíň.“

„Takže byste to proletěl i se zavřenýma očima?“

„Možná jo.“

„To je dobře, protože jestli se přiblížíme k těm zasněženým vrcholům pod námi ještě o trochu víc, polechtají nás pěkně na břicho.“

„Ale ne...“ Hrál si s námi. „Je tam ještě dobrých třicet metrů. Ačkoli, jestli se budete dívat dolů, stáhne se vám zadek.“

Ashley jeho varování pobavilo. Grover vytáhl z kapsy u košile balení Tums, vyklepal si na dlaň dvě pastilky, dal si je do pusy a začal je žvýkat, a znovu si odkašlal. Poklepal si na hrud', zakryl mikrofon a říhl si.

Zatukal jsem mu na rameno. „Povězte mi něco o vašem slabém srdci. Jak dlouho už takhle kašlete a berete antacid?“

Zatáhl páku dozadu, čímž zvedl nos letadla výš, a my jsme začali stoupat a vznesli se nad skalní útvar, který vypadal jako obrovská náhorní plošina, a prosmýkli se mezi dvěma horami. V levém okně se náhle vynořil měsíc a chladnými stříbrnými paprsky osvětloval zasněženou zemi.

Na chvíli ztichl, díval se doprava a doleva. „Nádhera, co říkáte?“

Ashley to vyjádřila za nás za všechny. „Je to surrealismus v praxi.“

„Doktore,“ začal Grover, „minulý týden jsem byl u svýho kardiologa. To on mi tyhle bonbony doporučil.“

„Tehdy už jste měl kašel?“

„Jo. Proto mě k němu žena poslala.“

„Natočili vám EKG?“

„Jo. Všechno čistý.“

„Udělejte pro sebe něco a dojděte si tam ještě jednou. Možná to nic nebude. Ale možná se něco děje.“

„Myslíte, že bych měl?“

„Myslím, že za další návštěvu to rozhodně stojí.“

Zamyšleně pokýval hlavou. „Snažím se žít podle několika jednoduchých pravidel. Jedním z nich je, drž se toho, co umíš, a nešetři pochvalou u lidí, kteří jsou v něčem dobří, a povzbuď je.“

„Takže tam zajdete?“

„Zítra už to asi nestihnou, ale snad uprostřed týdne by to mohlo vyjít. Bude to stačit?“

Posadil jsem se. „Ale určitě tento týden. Platí?“

Ashley nás přerušila. „Povězte mi o své ženě.“

Opatrně jsme proplouvali nízko nad vrcholky hor. Grover chvíli zadumaně mlčel, pak promluvil tišším tónem: „Vyrůstala na Středozápadě. Provdala se za mě, když jsem jí nemohl nabídnout nic víc než lásku, sny a touhu. Dala mi děti, zůstala se mnou, když jsem o všechno přišel, věřila mi, když jsem jí sliboval, že zase bude líp. Zní to přehnaně, ale ona je nejúžasnější bytost na týchle planetě.“

„Takže máte nějakou zázračnou radu pro děvče, které dělá čtyřicet osm hodin od manželského slibu?“

„Když se ráno probudím, drží mě za ruku. Já pro nás uvařím kafe a ona si pak sedne a dotýká se mě koleny a pijeme spolu.“

Grover očividně rád povídal, a tak jsme ho nechali. Beztak jsme neměli na výběr.

Dával si načas. „Neočekávám, že tohle všechno pochopíte.“ Pokrčil rameny. „Možná jednoho dne. Jsme spolu už dlouho, často se vidíme, zažili jsme toho spoustu, ale láska k člověku se prohlubuje, čím víc se o ni snažíte. Možná si řeknete, že starýho chlapa, jako jsem já, už nevzruší, když jeho žena projde v ložnici kolem něho v sepraný flanelový noční košili, ale mě jo. A jí taky.“ Zasmál se. „Ačkoli já flanelový pyžamo nenosím.“

Možná už není tak čilá, jako byla ve dvaceti, možná má vřadu na ruku nebo na zadku povislou kůži. Možná má pár vrásek navíc, který se jí nelíbí, možná má pokleslý víčka, nevejde se už do těch malých kalhotek, který nosívala zamlada... ale ani já už se nepodobám tomu fešákovi ze svatebních fotek. Jsem šedovlasý, vráscitý, vyschlý, sotva se belhám, už dávno nejsem ten pohledný kluk. Může to znít jako klišé, ale vzal jsem si ženu, která se ke mně hodí. Jsem polovinou dvojdielný skládačky.“

„A co na ní máte nejraději?“ ptala se Ashley dál.

„Když se směje... směju se taky. A když pláče, tečou mi po tvářích slzy jako hrachy.“ Pak dodal: „Nevyměnil bych ji za nic na světě.“

Hučení motoru vibrovalo letadlem, když jsme přelétali

vrcholky hor a vznášeli se nad údolím. Grover ukázal na GPS a pak z okna a v širokém gestu máchl rukou přes krajinu pod námi. „Tam dole jsme strávili líbánky. Turistika. Gayle miluje chození po horách. Každý rok se sem vracíme.“ Zasmál se. „Dneska jezdíme s karavanem. Spíme pod vyhřívanýma deka-ma. Máme elektrický kávovar. Fakt vzrůšo.“

Poposedl si. „Chtěla jste po mně radu. Povím vám to samý, co jsem řekl dcerám, než se vdávaly. Vezměte si muže, který vám zůstane po boku dalších padesát šedesát let. Otevře dveře, chytne vás za ruku, uvaří vám kafe, namaže vám krémem rozpraskaný paty, vyzdvihne vás na piedestal, kam patříte. Ptejte se sama sebe: Bere si jenom moji krásnou tvář a lesklý vlasy, nebo mě bude milovat i za padesát let, ať budu vypadat jakkoli?“

Přerušil jsem ticho. „Človče, vy jste se minul povoláním.“

Potlačoval smích, přitom kontroloval přístroje. „Co jste to říkal?“

„Doktor Phil je proti vám břídil. Měl jste mít svou vlastní televizní show. Jen vy, pohovka a jeden divák po druhém.“

Další výbuch smíchu. „Vy dva jste dneska večer přišli ke mně do hangáru a uviděli jste modrozlutý letadlo pilotovaný nedůtklivým starým bručounem se stařeckýma skvrnami na ruce a se vzteklým psem, co se mu pořád motá u nohou. Rychlý let do Denveru, abyste mohli pokračovat ve svém hektickém životě plným plánů, e-mailů, hlasových schránek a textových zpráv.“ Zavrtěl hlavou. „Já vidím uzavřenou kabinu, která vás vynese nahoru nad pozemské problémy a otevře před váma perspektivu, kterou na zemi nikdy nezískáte. Tady vidíte všechno úplně jasně.“

Mávl rukou přes krajinu ubíhající ve stínech pod námi. „Každý si v životě nasazuje brýle – špinavý, zamlžený, poškrábaný, dokonce popraskaný. Ale tohle tady“ – zaťukal na páku – „to vás osvobodí, takže na pár vteřin vidíte normálně.“

Ashley téměř šeptala. „Proto létání milujete?“

Přikývl. „Chystám se, že si sem s Gayle někdy nahoru zale-tíme a strávíme tady dvě nebo tři hodinky. Budeme mlčet. Bez

jedinýho slova. A ani se nám mluvit nebude chtít. Nebudeme plnit vzduch zbytečným zvukama. Ona si sedne semhle dozadu, položí mi ruku na rameno a společně budeme plout nad zemí. A až přistaneme, celý svět nám bude připadat normální a v pořádku.“

Na několik minut se v kabině rozhostilo ticho.

Pak Grover zakašlal.

Najednou zachroptěl, byl to hluboký hrdelní zvuk. Chytil se za prsa, naklonil se dopředu, strhl si z hlavy sluchátka a hlavou udeřil do bočního okna. Prohnul se v zádech, pak sevřel v ruce košili a začal za ni škubat, trhal ji, knoflíky se s praskavým zvukem rozepínaly. Znovu se prudce naklonil dopředu, nahnul se nad ovládací páku a silou jí trhl doprava, pak sklonil křídlo na devadesát stupňů k zemi.

Vynořila se před námi hora, vítala nás mrazivou smrtonosnou náručí. Připadalo mi, jako bychom klouzali z desky stolu. Těsně před nárazem let vyrovnal, zatáhl páku dozadu a letadlo začalo ztrácet výšku. Rychlost se snížila téměř na nulu a vzpomínám si na příšerný zvuk, jak se špičky stromů odíraly o spodek letadla.

Pak, jako kdyby to už předtím udělal tisíckrát, rozplácl letadlo na skalnatou plošinu.

Nejdřív se dotkl ocas, pak levé křídlo, které vzápětí do něčeho narazilo a ulomilo se. Váha pravého křídla letadlo vytáhla, naklonila na druhou stranu a zafungovala jako jakási kotva. Někde vpředu Grover vypnul motor. Poslední věcí, kterou si pamatuju, je, že jsme se točili v příšerných kotrmelcích a že se odlomila ocasní část. Pak jsem uslyšel hlasité prasknutí. Ashley ječela hrůzou, pes štěkal a proletěl vzduchem kolem mě. Obličej mi posypal sníh, následoval zvuk lámajících se větví. Nakonec přišel náraz.

Do paměti se mi vryl poslední obrázek – zelený chuchvalec posunující se přes namodralou zář GPS navigace připevněné na přístrojové desce.

4. KAPITOLA

Právě jsem se seznámil s Ashley, která mi tě v mnohém připomíná, a to ve mně probudilo vzpomínky na den, kdy jsme se seznámili my dva.

Bylo po škole. Stál jsem na trati. Tenkrát bylo trochu tepleji, než je teď. Běhali jsme čtvrtku, když se objevila skupina přespolních běžců, která se chystala přeběhnout přes hřiště. Celý tým byl vlastně v jednom chumlu, jen několik set metrů vzadu byl odpadlík, dívka.

Tý.

Jako by ses vznášela. Sotva ses dotýkala povrchu trávníku. Koncert paží a nohou dirigovaný vodičem loutek. Posluchačka druhého ročníku univerzity v týmu přespolního běhu – od vidění už jsem tě znal. Říkalo se o tobě, že dlouhé tratě jsou tvou specialitou. Měla jsi vlasy ostříhané nakrátko jako Julie Andrewsová ve filmu Za zvuků hudby. Bez sebemenší námahy jsi přeskočila lavičku vedle trati a pak i vysokou překážku vedle mě. Dýchala jsi zhluboka, rytmicky, účelně. V okamžiku, kdys letěla přes překážku, jsi po mně střelila pohledem. Běhmo tvých očí se pootočilo doprava a odhalilo nefritově zelené smaragdy uprostřed.

Z tvých kmitajících paží a prstů mi spadlo pár kapiček potu na nohy a břicho. Sám sebe jsem slyšel říct „wow“ a pak jsem zakopl o překážku a způsobil hrozný hluk. V tomhle zlomku vteřiny jsi ztratila koncentraci. Nebo jsi ji ztratit chtěla. Koutek úst se ti stočil nahoru. Oči se ti rozsvítily. Pak se tvá noha opět dotkla země, smaragdy zmizely a byla jsi pryč.

Sledoval jsem tě, jak běžíš. Přes překážky. Zřídka kdy kolem. Země se pod tebou zvedala a klesala, jako by neexistovala gravitace. Plně ses soustředila, přesto sis dokázala všimnout věcí kolem. Myslím, že jsem

musel vzdychnout „wow“ podruhé, protože můj týmový kolega Scott mi dal zezadu pohlavek.

„Ani o tom nepřemýšlej.“

„Cože?“

„Rachel Huntová. Je zadaná a ty nemáš žádnou šanci.“

„Proč ne?“

„Dvě slova.“ Zvedl dva prsty jako známé gesto vítězství. „Nate Kelsey.“

Přece jen jsem z tebe musel spustit zrak. Mou mysl zaměstnala představa Nata. Hrál středního beka. Neměl žádný krk. A držel národní rekord v benchpressu – už tři roky. Přeběhla jsi hřiště a přilehlé tréninkové hřiště a pak ses mi poblíž dívčích skříněk na oblečení ztratila z dohledu.

„Toho zvládnou.“

Znovu mi uštědřil přátelský pohlavek. „Chlapče, potřeboval bys ochranku.“

Tím špičkování skončilo.

Trenérova manželka pracovala v děkanově kanceláři. Vždycky se snažila mi vyhovět. Když jsem ji poprosil o tvůj rozvrh hodin, ochotně mi ho napsala a vytiskla. Brzo poté jsem zjistil, že mám neodolatelnou touhu udělat změnu volitelného předmětu. Můj učitel z toho nebyl dvakrát nadšený.

„Co si chcete zvolit?“

„Latinu.“

„Proč?“

„Protože si myslím, že je super, když ji lidi používají.“

„Lidé nemluví latinou od pádu římské říše.“

„Řím padl?“

Má vtípná poznámka na něho neudělala žádný dojem. „Bene.“

„No... ale měli by. Nadešel čas na latinské obrození.“

Zavrtěl hlavou. „Jak se ta slečna jmenuje?“

„Rachel Huntová.“

Podepsal mi žádost o změnu a usmál se. „Proč jste mi to neřekl hned?“

„Příště to udělám.“

„Hodně štěstí. Budete ho potřebovat.“

„Díky.“

Naklonil se přes stůl. „Máte zdravotní pojištění?“

„No jistě. Proč?“

„Už jste viděl jejího přítele?“

Přišel jsem do třídy dřív a sledoval tě, jak jsi vešla. Kdybych neseděl, podlomila by se mi kolena. Podívala ses na mě, usmála se a vykročila přímo ke mně. Své učebnice sis položila na stůl nalevo od mého. Pak ses otočila, naklonila jsi hlavu na stranu, na tváři jsi vykouzila krásný úsměv a natáhla ke mně ruku.

„Jsem Rachel.“

„Ahoj.“ Dobře, dobře, možná jsem se trochu zajíkl.

Vzpomínám si, jak jsem ti hleděl do očí a přemýšlel, že jsem ještě nikdy neviděl takhle zelené. Veliké, kulaté. Připomínaly mi hada v Knize džunglí, který se vždycky snažil hypnotizovat lidi.

Zeptala ses: „Ty jsi Ben Payne?“

Otevřel jsem pusou v němém úžasu a přikývl jsem. Ve dveřích na chodbu se jeden z mých spolužáků plácal do kolen a smál se mi. „Ty mě znáš?“

„Všichni tě znají.“

„Fakt?“

„Tak rychlý běžec, kdo by ho neznal?“

Táta možná nakonec nebyl tak špatný chlap.

Usmála ses, vypadalo to, jako bys chtěla něco říct, ale jenom jsi zatřásla hlavou a otočila ses.

Možná jsem byl jenom malý nesmělý špunt. „Co?“

Obrátila jsi hlavu stranou a nepatrně se usmála. „Už ti někdo řekl, že máš příjemný hlas?“

Dotkl jsem se prstem krku v místech, kde jsem tušil své hlasivky. Hlas se mi zvýšil asi o osm oktáv. „Ne.“ Odkáhlal jsem si. „Totiž...“ Tentokrát hlubším hlasem: „Ne.“

Otevřela jsi sešit a začala v něm listovat. Přehodila sis nohu přes nohu. „No... máš. Je takový... hřejivý.“

„Aha.“

Zbytek roku jsme strávili jako „přátelé“, protože jsem neměl odvahu pozvat tě na rande. A to ani nemluví o skutečnosti, že pan Bezkrký mě mohl roztrhnout na dvě půlky – kdyby mě dokázal chytit.

Třetí ročník. Zrovna jsem přijel do školy, měl jsem asi půlhodinku času před zvoněním na první hodinu a srazili jsme se spolu, když jsi vycházela z dívčí šatny. Měla jsi ještě mokré vlasy po sprchování.

Přimhouřila jsi oči, čímž mezi nimi vznikla hluboká vráska.

„Jsi v pořádku?“

Otočila ses, v očích slzy, a rázně jsi vykročila směrem k závodní dráze a tribunám. Pryč ze školy. Měla jsi zaťaté pěsti. „Ne!“

Sebral jsem tvé věci a pospíchal za tebou, společně jsme vyšli ven na dráhu a já stále neměl odvahu vyslovit to, co bylo zřejmé. „Co je s tebou?“

Byla jsi rozzlobená. „Ani trochu se nezrychluju, nevidím žádný pokrok, to je všechno.“

„Chceš s tím pomoci?“

Nakrčila jsi nos. „Tý mi můžeš pomoci?“

„No, snad jo. Aspoň si to myslím.“ Ukázal jsem ke kanceláři trenéra běžců, kteří se věnují přespoláku. „Jsem si jistý, že on ti pomoci nemůže. Kdyby mohl, dávno by to udělal.“

Netvářila ses, že bych tě přesvědčil. „Aha. A ty snad vidíš něco, co on ne?“

Přikývl jsem.

Zastavila ses a teatrálně zvedla ruce nad hlavu. „Takže co?“

„Tvé paže. Příliš mnoho vedlejších pohybů. Ne dopředu. A...“ Projel jsem ti rukou kolem ohybačů kyčelních kloubů. „Tady jsi moc ztuhlá, takže máš příliš krátký krok. Nohy máš rychlé, ale potřebuješ každým krokem ukrojit víc. Pět centimetrů by možná stačilo.“

Koutky rtů ti zklamaně poklesly, jako bych právě řekl, že ve svém oblečení vypadáš tlustá. „Hm, skutečně?“

Další příkývnutí. Začal jsem se ohlížet přes rameno, jestli se odněkud neblíží tvůj přítel. Pokud mě paměť neklame, tohle byl nejdější časový úsek, který jsme spolu strávili sami při hovoru a na veřejnosti.

Položila sis ruce na boky. „A ty bys to dokázal napravit?“

„No... já to vlastně napravit nemůžu. To musíš ty sama. Ale můžu běhat s tebou a pomoci ti, aby ses na to dívala jinak. Možná ti pomůžu najít rytmus, který způsobí prodloužení kroku. Jako když běžíš z kopce – přirozeně začneš buď přepadávat dopředu, až spadneš a natlučeš si, nebo to vyrovnáš. Běhej s někým, kdo má delší krok, a nech mozek, ať si zvykne. Tvůj krok se mu přizpůsobí, aniž bys o tom přemýšlela.“

„A ty bys to udělal?“

„No... samozřejmě. A kdo ne?“

Zkřížila sis ruce na prsou. „Tý? Jsi jediný kluk, který si mě v podstatě nevšimá.“

Pořád jsem pokradmu pokukoval za sebe. Téměř jsem cítil, jak mi Nate dýchá na záda. „A co číslo padesát čtyři? Ten borec bez krku?“

„Pro případ, že se to k tobě ještě nedoneslo, Einsteine, přestali jsme spolu chodit... loni!“

„Aha.“ Podrbal jsem se na hlavě. „Opravdu?“

Nevěřičně jsi zakroutila hlavou. „Možná jsi rychlejší tady“ – mávla jsi rukou směrem k běžecké trati a pak jsi mi poklepala na hrud' – „ale když přijdou na řadu tyhle věci, dám ti na frak, kdy si vzpomenu.“

A to pořád platí.

5. KAPITOLA

Byla tma a bolest se zhoršovala. Stiskl jsem na hodinkách tlačítko pro osvětlení displeje. 4:47. Od zřícení uplynulo přibližně šest hodin. A další dvě zbývají do rozednění. Takhle vysoko možná míň. Ale v takové zimě jsem si nebyl jistý, jestli vůbec vydržím dalších patnáct minut. Třásl jsem se po celém těle, zuby mi cvakaly. Grover byl pokrytý deseti centimetry sněhu. Byl jsem stále připnutý do bezpečnostních popruhů a mé sedadlo se v otočném závěsu ulomilo.

Ashley ležela nalevo ode mě. Sáhl jsem jí na krk a snažil se nahmatat krční tepnu. Pulz měla silný a zrychlený, ale byla potichu. V té tmě jsem ji neviděl. Tápal jsem rukama kolem sebe. Byli jsme zasypáni sněhem a střepy z rozbitých oken. Po pravé ruce jsem nahmatal kompresní pytel připevněný řemenu zesponu na Groverovo sedadlo. Zatáhl jsem a spacák se pomalu vysunul ven. Rozepnul jsem ho a přehodil ho přes nás oba.

Mohl jsem se pohybovat jenom trochu a po chvilkách, protože kvůli bolesti v hrudním koši jsem skoro nemohl dýchat. Snažil jsem se Ashley obalit spacím pytle a nohy jí zastrčit do spodní části. Jednu nohu měla nepřírozně ohnutou, což nevěstilo nic dobrého. Pes se snažil přitisknout co nejbliž ke mně. Znovu jsem zmáčkl tlačítko na hodinkách. 5:59. Mlhavě zelené podsvícení. Číslice černé. Pár desítek centimetrů před sebou jsem uviděl vrtuli vyčnívající do prostoru. Byla pokrytá sněhem. Část listu chyběla.

— — —

Denní světlo konečně zahnal noc a já se vzbudil, pes mi stál na prsou. Obloha byla šedivá a neustále se z ní sypal sníh. Grover pod třiceticentimetrovou vrstvou sněhu téměř zmizel. Někde poblíž rostl jehličnatý strom a jeho větve zasahovaly do výhledu. Schoval jsem ruce do podpaží. Spací pytel působil dobře i špatně. Zahříval mě. Což bylo fajn. Zlepšoval krevní oběh. Teď už mě snad chlad nezabije. Ale jak se oběh krve vracel do normálu, začala se intenzivněji ozývat bolest žeber.

Ashley ležela tiše a nehybně. Znovu jsem se dotkl jejího krku. Pulz byl stále silný, ale už ne tak zrychlený. Což znamenalo, že její tělo spálilo adrenalin, který se vyplavil, když jsme padali dolů.

Posadil jsem se a pokusil se ji prohlédnout. Měla oteklý obličej, z velké části ušpiněný od krve, příčinou byly řezné rány nad očima a na hlavě ve vlasech. Projel jsem jí rukou po rameni. Vypadalo to, jako by jí někdo nacpal do bundy ponožku. Rameno měla vyhozené, viselo mimo kloubní jamku.

Vsunul jsem jí ruku až nahoru do rukávu, stáhl paži dolů a nechal šlachy, aby vytáhly kost zpátky a pomohly jí zapadnout do kloubní jamky. Jakmile byla kost na svém místě, zkusil jsem kloubem zatočit. Byl uvolněný a měl velký rozsah hybnosti na obě strany, což pro mě bylo signálem, že už to někdy předtím zažila. Nicméně všechno bylo v pořádku. Rameno lze vrátit na místo poměrně snadno, když zatáhnete ve správném směru.

Nemohl jsem zjistit, jestli utrpěla nějaká vnitřní zranění, aniž bych ji svlékl nebo s ní promluvil. Projížděl jsem jí rukama po bocích. Vytrénované, štíhlé, svalnaté. Pak nohy. Pravá byla v pořádku. Levá ne.

Stehenní kost se zlomila, když letadlo po dopadu narazilo na skálu. Tím se vysvětluje i Ashleyin bolestný výkřik. Na stehně se vytvořil mohutný otok, mělo dvakrát větší objem než normálně, nohavice byla napjatá k prasknutí. Naštěstí kost neprotrhla kůži.

Věděl jsem, že musím kost vrátit do správné polohy dřív, než se Ashley probudí, ale potřeboval jsem si udělat trochu místa,